

Sygn. akt II K 1099/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Szczepanik

Bez udziału Prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 06.03.2018 r. i 24.04.2018 r.

sprawy T. S., syna E. i W. z domu S., urodzonego dnia (...) w S.

oskarżonego o to, że: w dniu 02 listopada 2017 roku na ulicy (...) w P., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) i zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa pieszej znajdującej się na tym przejściu, doprowadzając do potrącenia E. S. w następstwie czego piesza doznała obrażeń ciała w postaci: złamania gałęzi dolnej trzonu kości łonowej po stronie lewej, złamania 1/3 bliższej goleni prawej (kości piszczelowej i strzałkowej), podgłowego złamania kości ramiennej prawej, stłuczenia mięśnia brzuchatego podudzia lewego, oraz otarcia naskórka głowy okolicy czołowo-ciemieniowej lewej, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ruchu trwające dłużej niż siedem dni

tj. o czyn z art. 177§1 kk

1. na mocy art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1 i 3 kk w zw. z art. 46§2 kk postępowanie karne wobec T. S. warunkowo umarza na 2 (dwa) lata próby i orzeka wobec T. S. nawiązkę w kwocie 4000 (czterech tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonej E. S.;
2. na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk obciąża T. S. kosztami sądowymi w kwocie 140 (stu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu wydatków i 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu opłaty na rzecz Skarbu Państwa oraz zasądza od T. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. S. kwotę 1800 (jednego tysiąca osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt. II K 1099/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła T. S. o to, że w dniu 2 listopada 2017 roku na ulicy (...) w P. województwa (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) i zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa pieszej znajdującej się na tym przejściu doprowadzając do potrącenia E. S., w następstwie czego piesza doznała obrażeń ciała w postaci: złamania gałęzi dolnej trzonu kości łonowej po stronie lewej, złamania 1/3 bliższej goleni prawej (kości piszczelowej i strzałkowej), podgłowego złamania kości ramiennej prawej, stłuczenia mięśnia brzuchatego podudzia lewego oraz otarcia naskórka głowy okolicy czołowo-ciemieniowej lewej, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ruchu trwające dłużej niż siedem dni, tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

E. S. szła chodnikiem wzdłuż ulicy (...) w P. w kierunku skrzyżowania tej ulicy z ulicą (...) po prawej stronie patrząc w kierunku tego skrzyżowania. Na ponad sto metrów przed skrzyżowaniem znajduje się przejście dla pieszych, którym E. S. postanowiła przejść na drugą stronę ulicy, która jest czteropasmowa po dwa pasy w każdym kierunku. Gdy weszła na przejście jadący w kierunku skrzyżowania z ulicą (...) prawym pasem przy krawędzi jezdni P. P. zatrzymał się przepuszczając pieszą, a gdy już za osią jezdni, jadący od strony skrzyżowania samochodem marki F. (...) nr rej. (...) T. S. uderzył ją maską i przednią szybą samochodu powodując obrażenia ciała w postaci złamania gałęzi dolnej trzonu kości łonowej po stronie lewej, złamania 1/3 bliższej goleni prawej (kości piszczelowej i strzałkowej), podgłowego złamania kości ramiennej prawej, stłuczenia mięśnia brzuchatego podudzia lewego oraz otarcia naskórka głowy okolicy czołowo ciemieniowej lewej, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ruchu trwające dłużej niż siedem dni. Następnie odjechał z miejsca zdarzenia, by po chwili powrócić. W chwili zdarzenia był zmierzch i padał deszcz. Przejście, na którym doszło do potrącenia, jest widoczne ze skrzyżowania z ulicą (...) pomimo niewielkiego łuku drogi. T. S. w chwili zdarzenia był trzeźwy, a po wszystkim interesował się stanem zdrowia poszkodowanej oraz udał się do niej do szpitala, żeby ją przeprosić. T. S. nie był dotychczas karany ani za przestępstwa ani za wykroczenia drogowe, jest żonaty, ma troje dorosłych dzieci, z zawodu jest ślusarzem i obecnie jest na emeryturze.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego (k. 67v-68, 33-35), zeznania świadków – P. P. (k. 68, 37-38), E. S. (k. 75-76, 41-43), ponieważ są logiczne, konsekwentne i zgodne. Sąd obdarzył wiarą informacje zawarte w ujawnionych dowodach w postaci: protokołu oględzin pojazdu – k. 2-3, protokołu badania alkometrem – k. 4, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 6-8, protokołu badania alkosensorem – k. 10, opinii lekarskiej – k. 14, dokumentacji lekarskiej – k. 16, danych z Centralnej Ewidencji (...) k. 19, danych osobo poznawczych – k. 45, danych z Krajowego Rejestru Karnego – k. 23, dokumentacji fotograficznej – k. 25, szkicu miejsca wypadku drogowego – k. 31, ponieważ zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w przewidzianej prawem formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała ich wiarygodności.

Oskarżony T. S. przyznał się do zarzucanego czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony J. R. w chwili popełnienia przestępstwa był osobą pełnoletnią, miał on również w czasie popełnienia przestępstwa pełną poczytalność. Uznać zatem należy, że jest on osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie oskarżonemu winy. Przejście, przez które przechodziła pokrzywdzona, było widoczne na ponad sto metrów od skrzyżowania, więc właściwie obserwując sytuację przed samochodem, oskarżony nie mógł nie zauważyć pieszej na przejściu. O wtargnięciu pieszej nie może być mowy, ponieważ do momentu potrącenia zdołała przejść ponad dwa pasy jezdni, a biorąc pod uwagę różnicę prędkości pomiędzy pieszą a samochodem, ten musiał znajdować się w znacznej odległości od przejścia, kiedy piesza na nie weszła. Chwilowe oślepienie oskarżonego, co sam wyjaśnił, nie zwalnia go z winy, gdyż w takim wypadku powinien zatrzymać samochód i nie kontynuować jazdy nie wiedząc, co jest przed nim na skutek oślepienia. W takich okolicznościach sąd uznał, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., ponieważ niewłaściwie obserwując przejście dla pieszych nie zachował należytej ostrożności i nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, co doprowadziło do potrącenia pieszej i spowodowania u niej rozstroju zdrowia i naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni.

W myśl art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego na okres próby wynoszący dwa lata, gdyż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, ponadto, w ocenie Sądu, postawa sprawcy nie karanego za żadne przestępstwo ani wykroczenie drogowe, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają

przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania określa art. 66 k.k. Najistotniejszą z nich jest wymaganie, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art. 115 § 2 k.k. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy).

Dodatkowo trzeba stwierdzić, że oskarżony w trakcie zdarzenia miał trudne warunki drogowe, gdyż zmrok i deszcz znacznie utrudniają widoczność, a jest to już starsza osoba, więc jego zachowanie aczkolwiek zawinione nie charakteryzowało się skrajną brawurą czy nieodpowiedzialnością za kierownicą. Raczej zlekceważył swoje postępujące z wiekiem ograniczenia jako kierujący. Sam ustawodawca nie uznał, że czyn z art. 177 § 1 k.k. charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, skoro przewidział dla niego górne zagrożenie w wysokości trzech lat pozbawienia wolności. Również pokrzywdzona przyłączyła się do wniosku oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania. Podkreślić w tym miejscu wypada, że na stopień społecznej szkodliwości czynu nie wpływają właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także opinia o nim i dotychczasowy tryb życia, gdyż te okoliczności decydować będą przy ustalaniu prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu także stopień zawinienia oskarżonego nie był znaczny.

W ocenie Sądu istnieje pozytywna prognoza w stosunku do oskarżonego biorąc pod uwagę postawę oskarżonego i jego dotychczasowy tryb życia, dlatego Sąd jest przekonany, że mimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Oskarżony nie był dotychczas skazany za jakiegokolwiek przestępstwo, co wynika z karty karnej.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego oznacza definitywną rezygnację ze skazania i karania sprawcy określonego przestępstwa, jeżeli ten w oznaczonym okresie próby swoim zachowaniem, nie dał powodów do podjęcia przeciwko niemu postępowania karnego. Sąd jest przekonany, że orzeczone w stosunku do oskarżonego warunkowe umorzenie postępowania, będzie skutecznie oddziaływać na oskarżonego, który wyciągnie wnioski z tej sytuacji i rozważy, czy może nadal bezpiecznie kierować samochodem.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 616 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 i 10 k.p.k., w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego.